

[Ingerlise Koefoed]

De små børn bliver altså mobbet af de store, som ikke har andet at lave end at drille de små og gøre dem bange. Børnene er også bange for trafikken; de siger: Jeg er så bange for at blive kørt over, for de kører så hurtigt. Der skulle bare have været heste, for så kan man se på de fire ben, hvor hurtigt det går. Jeg var lige ved at blive slået ihjel af en bil, og jeg drømmer om det hver nat. Jeg faldt henne i fodgængerovergangen.

Om legemiljøet siger børnene: Vi har næsten ingen steder at være. Vi må ikke være bag ved huset, og vi må ikke cykle på fortovet. Mødrene i de andre gårde skælder altid ud, hvis man går derind og leger. Vi må ikke være inde i vores egen gård, for dér er kun plads til bilerne. Vi cykler henne ved garagerne; så kommer der nogen og jager os væk. Når det regner, må vi ikke være i kælderen eller inde på trappen. Derhjemme er jeg for det meste alene; så må jeg tegne og male, og om søndagen passer jeg mine små søskende; mor og far vil være i fred.

Disse eksempler kommer fra samtlige de nordiske lande, men de kan godt betragtes som typiske for mange danske børn. Det kan også den udtalelse, som går igen og igen, når børnene taler om deres forhold til forældrene og til de voksne: bare de havde tid til mig, bare de ville lege med mig og snakke med mig!

Der er næppe tvivl om, at børn på mange måder føler sig i vejen og tilovers i det moderne samfund, og at mange af dem tit er bange og ikke har nogen voksne at betro deres angst til. Det skal med det samme understreges, at vi i SF ikke er indstillet på at give forældrene skylden for, at børnene ikke har det så godt. Børnenes situation er efter vores mening både et resultat af en dårlig og forkert planlægning, af en lovgivning, som langtfra er tilstrækkelig, og af den økonomiske krise, som har gjort det vanskeligt at råde bod på de skader, som er sket tidligere. Vi mener med andre ord, at selv om forældrene har det nære, daglige ansvar for deres børn, har samfundet og politikerne det overordnede ansvar. Det er os, der skal give børn og forældre bedre muligheder, og vi har ikke råd til under påskud af økonomisk krise at undlade at tage skridt til en forbedring af børnenes muligheder. Hvis vi gør det, kommer vi til at opleve et samfund med mange

flere tabere, end vi har i dag, og det har vi i hvert fald ikke råd til.

Jeg vil herefter berøre nogle af de områder af børnenes liv, som rammes hårdest af krisen. Jeg vil stille nogle spørgsmål, og jeg vil så overlade til SFs andre ordførere at uddybe de enkelte områder nærmere.

Allerede som små møder børnene krisens spor. De daginstitutioner, som mange børn tilbringer de fleste af dagens timer i, er af sparegrunde blevet angrebet i deres vigtigste funktion: deres pædagogiske funktion og deres funktion som steder, hvor børnene ikke bare skal passes, men modnes til selvstændige væsener. Der bliver skåret ned på personalet, der bliver skåret ned på pengene til materialer og udflugter, og der bliver skåret ned på de rådighedstimer, som pædagogerne skulle bruge til planlægning og forældresamarbejde. Ventelisterne er lange, forældrebetalingen er alt for høj, fripladsgrænserne ligger på et latterlig lavt niveau. De allerfærreste kommuner har plads tilovers til børn, hvis arbejdsløse mor pludselig får tilbudt arbejde. Børnepasningscirkulæret har med andre ord gode dage.

I SF synes vi ikke, det er godt for børn at tilbringe alle dagens timer i en vuggestue eller i en børnehave. Vi ønsker nedsat arbejdstid for begge forældre, så de kan få tid og kræfter til at være sammen med deres børn. Vi ønsker en forlænget barselorlov for begge forældre, så små børn kan få mulighed for at knytte sig til ét eller to voksne mennesker, før de skal ud i den store verden, som heder vuggestuen.

Men så længe disse ting ikke er gennemført, må vi kræve så gode vilkår som muligt for børnene i alle de mange timer i daginstitutionerne, og de vilkår får vi ikke, før man har normeret de eksisterende børneinstitutioner langt bedre end i dag, og før de kommuner, som ikke tilbyder det tilstrækkelige antal daginstitutionspladser, bliver tvunget til at gøre det.

Har socialministeren planer om at pålægge alle kommuner at opfylde bistandslovens mindstekrav, eller vil socialministeren acceptere, at de sparepålæg, man nu giver kommunerne, kommer til at ramme institutionsområdet og dermed børnene hårdt?

Folkeskolens vigtigste opgave, som jeg ser den, er at uddanne arbejdskraft til erhvervslivet og til det borgerlige samfund. Den mål-